

КЛАСС!!!

Е-часопис секције руског језика „Умница“

Централна тема: Дни Ермитажа в Белграде

*Мира Симеуновић, професор руског језика,
Дванаеста београдска гимназија,
Децембар 2025.*

СОДЕРЖАНИЕ

▶ Европейский день языков	3
▶ СМИ	7
▶ «Упознајмо Пушкина» (књижевно вече)	9
▶ Семь чудес России	11
▶ Интервью	14
▶ Виктор Лукомский	17
▶ Дни Эрмитажа в Сербии	18
▶ Мир без войны – дети говорят»	43
▶ «Глас нове генерације»	44
▶ Василий Баумгартен	47
▶ Мемы о Достоевском	51
▶ Проницательные вопросы...	56
▶ Забавный язык	58
▶ КРОССВОРД	59

Припреми овог броја е-часописа секције „Умница“ допринели су, било учешћем у активностима о којима извештавамо, било радом на текстовима / прилозима следећи ученици другог разреда: Уна Димитријевски, Никола Стојановић, Сава Радојевић, Луција Младеновић, Теодора Милошевић, Ана Мандић, Милица Арсенић, Вишња Шкорић, Ива Чордашевић, Лена Николић, Софија Соколенко; ученици трећег разреда: Маша Трошић, Маша Драгумило, Невена Таков, Александра Станков, Сања Лукић, Ана Тубић, Данило Ракијаш, Нађа Вучуровић; ученици четвртог разреда Лазар Раичевић и Невена Јовановић.

Секцију руског језика „Умница“ припрема и води Мира Симеуновић, професор руског језика, самостални педагошки саветник.

ДЕНЬ ЯЗЫКОВ

Я люблю
РУССКИЙ ЯЗЫК,
полюби и ты!

Европски дан језика обележили смо занимљивим паноима на којима смо приказали мудре мисли великих људи о језику, неке афоризме и пословице о језику.

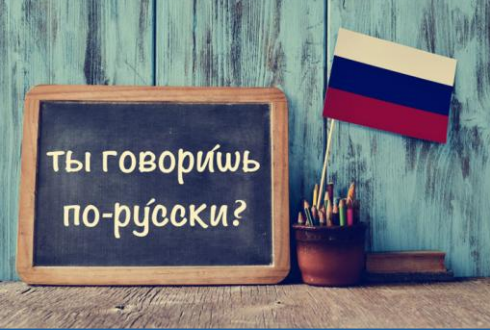
Паное су израдиле ученице 3 / 4:

Невена Таков, Александра Станков, Сања Лукић и Ана Тубић.
Осим паноа, снимиле су и пригодан видео (за оне који не могу прочитати одабране цитате), а који се може погледати преко линка: <https://youtube.com/shorts/yjRS9AwyXew>

<https://youtube.com/shorts/yjRS9AwyXew?feature=share>

**ВЫ НИКОГДА НЕ ЗАДУМЫВАЛИСЬ О ТОМ, ЧТО
АНТОНИМ К СЛОВУ „АНТОНИМ“ – ЭТО
„СИНОНИМ“?**

**ДА ЛИ СТЕ НЕКАД РАЗМИШЉАЛИ О ТОМЕ ДА ЈЕ
АНТОНИМ РЕЧИ „АНТОНИМ“ – „СИНОНИМ“?**

Больше всего говорит тот, кому нечего сказать. (Л. Н. Толстой)

Највише говори онај к нема шта да каже. (Л. Н. Толстој)

Будь своему слову господин.

Буди господар своје речи.

Так, как мы говорим сегодня, - мы будем жить завтра. (Ф. М. Достоевский)

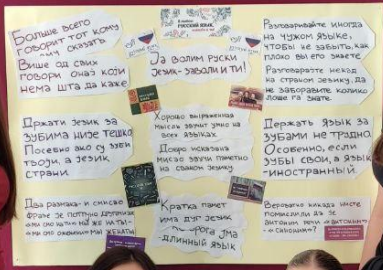
Како данас говоримо, тако ћемо сутра живети. (Ф. М. Достоевски)

Хорошо выраженная мысль звучит умно на всех языках.

Лепо изражена мисао звучи добро на свим језицима.

Бессмертие народа – в его языке!

Бесмртност народа је у његовом језику!

Нет правды в человеке,
который не в состоянии
контролировать свой
язык.

Нема истине у човеку који није у
стању да контролише свој језик.

Где слова редки, там они вес имеют.

Ко не зна стране језике, не
зна ништа ни о свом.

Где је речи мало, тамо
имају тежину.

Кто не знает чужих языков,
не знает ничего о своём.

Острый язык – дарование, а
длинный – наказание.

С языком вы дома
в любом месте.

Оштар језик је дар, дуг
језик је казна.

Са језиком сте на
сваком месту код
куће.

Колико језика знаш, толико
људи вредиш.

Сколько языков ты знаешь,
столько раз ты человек.

У короткого ума –
длинный язык.

Кратка памет има
дуг језик.

Знание языков —
дверь к мудрости.

Знање језика
отвара врата
мудрости.

Разговаривайте иногда на иностранном языке, чтобы не забыть, как плохо вы его знаете.

Держать язык за зубами не трудно. Особенно, если зубы свои, а язык - иностранный. (Г. Москвин)

Разговарајте понекад на страном језику, да бисте видели колико лоше га знате.

Држати језик за зубима није тешко. Нарочито ако су зуби ваши, а језик страни. (Г. Москвин)

**„Природа дала людям один язык и два уха, чтобы мы больше слушали других, нежели говорили сами.“
Эпиктет**

„Природа је дала људима један језик и два уха, да бисмо више слушали друге него говорили. Епиктет

Умный полиглот все языки держит за зубами

Паметан полиглота држи све језике за зубима.

«СМИ» - средства массовой информации

МЕДИА

Средства массовой информации – общее название газет, радио, телевидения, Интернета как источников общедоступной информации.

В современном понимании СМИ, или массмедиа, это общее понятие для всех форм коммуникации, которые ориентированы на широкую аудиторию. Сюда входят кино, телевидение, радио, газеты, журналы, популярная литература и музыка, а в последние десятилетия это понятие распространяется и на Интернет.

Что не считается СМИ? Не все источники информации попадают под определение средств массовой информации. Например, таковыми не являются:

- личные блоги — даже популярные блогеры с миллионами подписчиков не являются СМИ;
- социальные сети — платформы служат инструментами для массовой коммуникации пользователей, хотя здесь порой и публикуют новостные статьи или видео;
- форумы и сайты — любительские сайты или площадки для общения.

Ключевой критерий отличия — наличие устойчивой структуры, профессиональных стандартов и юридической ответственности за публикуемый контент.

СМИ: главное

- Это каналы публичного распространения информации, которые обладают официальным статусом, следуют профессиональным стандартам журналистики и ведут регулярную деятельность.
- Виды — печатные, цифровые, онлайн-газеты, журналы, радио, телевидение, новостные порталы, сайты, иные периодические издания.
- Основные функции — информирование аудитории, интерпретация событий, распространение знаний, формирование общественного мнения, обеспечение связи между людьми и властью.

Retko Faberžeovo jaje prodato na aukciji za rekordnih 30,2 miliona dolara

Tanjug | 3. decembar 2025 | 10:06

Kristalno Faberžeovo jaje, optočeno dijamantima, koje je nekada pripadalo ruskoj carskoj porodici, prodato je za rekordnih 30,2 miliona dolara u Londonu. Zimsko jaje - koje se smatra jednom od najljepših kreacija čuvenog draguljara - kupio je u utorak anonimni kupac, saopštila je aukcijska kuća Kristi, prenosi BBC.

Šef odeljenja za rusku umetnost u Kristiju Margo Oganessian uporedila je Zimsko jaje sa "Kinder Surprise" čokoladom i izjavila da je ono izvanredan primer umetnosti i dizajna, "prava Mona Liza za dekorativnu umetnost". Jaje ima visinu od 10 centimetara i napravljeno je od fino izrezbarenog gorskog kristala, prekriveno delikatnim motivima pahuljica od platine i sa 4500 malih dijamantata. Kada se otvori, otkriva uklonjivu malu korpu sa kvarcnim cvetovima ukrašenim dragim kamenjem koji simbolizuju proleće.

Jaje je jedno od samo dva primerka koje je kreirala dizajnerka Alma Fil, a naručio ga je car Nikolaj II za svoju majku, caricu udovicu Mariju Fjodorovnu, kao Božićni poklon 1913. Filino drugo jaje je u vlasništvu britanske kraljevske porodice, piše AP.

Zanatlija Petar Karl Faberže i njegova kompanija su u periodu od 1885. do 1917. napravili više od 50 jaja za rusku carsku porodicu.

Tradiciju sa jajima započeo je car Aleksandar III, koji je svakog Uskrasa poklanjao jaje svojoj ženi, dok je njegov naslednik Nikolaj II poklone uručivao svojoj ženi i majci. Nakon pogubljenja cara Nikolaja II i njegove porodice 1918. godine, londonski trgovac je jaje kupio za 450 funti, kada su osiromašene komunističke vlasti 1920. prodale neka od ruskih umetničkih blaga.

Svako je jedinstveno u detaljima i sadrži skriveno iznenađene. Ovu tradiciju je započeo car Aleksandar III, koji je svakog Uskrasa poklanjao jaje svojoj ženi, dok je njegov naslednik Nikolaj II poklone uručivao svojoj ženi i majci. Nakon pogubljenja cara Nikolaja II i njegove porodice 1918. godine, londonski trgovac je jaje kupio za 450 funti, kada su osiromašene komunističke vlasti 1920. prodale neka od ruskih umetničkih blaga.

Jaje je nekoliko puta menjalo vlasnika i dve decenije se verovalo da je izgubljeno, sve dok se nije pojavilo na aukciji u Kristiju 1994. godine, sa vrednošću od sedam miliona švajcarskih franaka. Ponovo je prodato 2002. za 9,6 miliona franaka. Kako prenosi AP, očekuje se da će cena sada prestići rekord od 18,5 miliona dolara plaćenih na aukciji 2007. za drugo Faberžeovo jaje napravljeno za bankarsku porodicu Rotšild. Od carskih Faberžeovih jaja preživelo je 43 primerka, a većina njih se nalazi u muzejima.

История из СМИ

Декабрь 2025.

Рекордна сума за једно Фабержеово јaje

Док је новозеландска полиција чекала да добије натраг украдени предмет, на другом крају света, у Лондону, друго Фабержеово јaje, опточено дијамантима, које је некада припадало руској царској породици, продато је за рекордних 30 милиона евра.

Зимско јaje, једно од најлепших радова легендарног јувелира, купио је анонимни понуђач 2. децембра, саопштила је аукцијска кућа Кристи.

Украшено је са 4.500 дијаманата, а наручио га је цар Николај Други 1913. године као поклон мајци.

Претходни рекорд за Фабержеово јaje био је око седам милиона евра и купљено је на аукцији 2007. године.

„Овај резултат поставља нови светски рекорд аукције за Фабержеов рад, потврђујући трајни значај овог ремек-дела“, рекла је Марго Оганесјан из Кристија, а преноси АФП.

Кућа Фаберже је направила 50 јaja за руску царску породицу Романов, а Царско зимско јaje је једно од само седам које је остало у приватном власништву.

Остала су или нестала или су у власништву институција или музеја.

Јaja су направљена од 1885. године до 1917. године када је цар Николај Други био приморан да абдицира.

СЕКЦИЈА РУСКОГ ЈЕЗИКА

Упознајмо Пушкина

Негујући културолошки приступ у наставном процесу, секција руског језика у Дванаестој београдској гимназији, под називом „Умница“, реализује различите активности које ученицима приближавају руску културу, али и обогаћују њихову општу културу. Учествујући у конкурсима, концертима и ваннаставним активностима, они стичу шири поглед на свет, развијају таленте и унапређују своје потенцијале

Улога наставника је да иницира, а ученици „дају душу“ догађају чинећи га непоновљивим. Идеја за реализацију јединствене књижевне вечери у част великог Александра Сергејевича Пушкина није подразумевала само да прочитамо његове добро познате стихове већ и да испричамо занимљиве детаље о песниковом пореклу и карактеру, да се подсетимо Пушкинових мудрих мисли, као и да истакнемо везу песника са српским народом.

Вече смо приредили у школској библиотеци, где смо изложили Пушкинова дела. Као поклон гостима, направили смо картице с портретом песника на једној страни и стиховима „Волео сам Вас...“ на другој страни, и то на руском и српском језику. Посетиоци су добили и граничнике за књиге у облику матрјошке. Желели смо да, осим дивних утисака, свако понесе нешто за успомену. У складу са савременим тенденцијама, „насликали“ смо Пушкина помоћу ВИ, а резултате смо приказали током вечери.

Из историје

Бајковиту причу о Пушкиновом пореклу започели смо интригантним уводом: „Био једном један гроф...“ Српски гроф Сава Лукић Владиславић Рагузински, дипломата Петра Великог, близак сарадник цара и човек „од поверења“, одиграо је пресудну улогу у успостављању границе између Русије и Кине у XVIII веку. За тај непроцењиви допринос добио је Орден Александра Невског и одобрење да оснује свој град (тада Троицкосавск, данас Кјахта у Републици Бурјатији). Србију је с грофом много касније упознао Јован Лучић, који му је посветио роман. Детаљније на блогу наставника: <https://ped-kopilka.ru/blogs/mira-simeunovich/graf-sava-lukich-vladislavich-raguzinskii-iz-sovmestnoi-istori-serbskogo-i-ruskogo-narodov.html>.

Али чему ова прича? Дакле, исти тај гроф је с једног од својих бројних путовања (1704) донео Петру Великом необичан поклон – троје младих Арапа које је откупио на „пијаци“, негде у арапском свету. Један од њих био је Ибрахим Ханибал. Једни кажу да је био из Етиопије, други тврде – из Еритреје, а присвајају га и у Камеруну и Чаду. Какво год да

му је порекло, српски гроф Сава је био тај који га је спасао „поклањајући“ га руском цару. Овај га је васпитао, одгајио и школовао као сопствено дете, дао му (као кум) име Абрам Петрович. Абрам је постао изузетан војни инжењер и лични секретар цара. И, како се испоставило – прадеда, по мајци, великог песника Александра Пушкина!

Стихови

Представили смо бисере поезије на руском језику, док је за оне госте који нису могли разумети оригинал на платну био текст на српском. Презентовали смо и буктрејлер за роман „Евгеније Оњегин“, који смо раније послали на међународни конкурс Државног института руског језика „А. С. Пушкин“ у Москви. Две ученице су направиле стрип по овом делу, уз својеврсну промоцију романа на руском језику. За овај рад добиле су специјалну награду за креативни приступ конкурс. Детаљно у приказу на руском језику: <https://ped-kopilka.ru/blogs/mira-simeunovich/ko-dnyu-ruskogo-jazyka-evgeni-onegin-buktreiler.html> и на сајту наставника на српском: <https://miracomilfo.com/ucenici/medjunarodni-puskinski-konkurs-2024/>.

Посебан део вечери посветили смо овом делу. За ову „енциклопедију руског живота“ Пушкин је добио баснословни хонорар. Писао га је више од седам година, а његови савременици читали су га по главама, које су објављиване као посебне књиге. Пушкин је био плаћен за сваку главу посебно, а укупни хонорар је износио 12.000 рубаља, што би данас износило више од 10 милиона рубаља.

Занимљивости

По броју о њему написаних књига, Пушкин је међу првих 20 у историји човечанства (испред Гандија и Бетовена нпр.). Да останемо на пољу бројева: Пушкин је написао 826 дела: један роман у стиховима, 12 поема, седам бајки, осам драма, 783 песме и још 15 прозних дела. За последњих сто година у

Русији је продато 380 милиона Пушкинових дела. Александар Пушкин је био толико талентован да је инспирисао и друге писце, и не само њих: надахнуо је стварање 4000 уметничких дела (књижевних, музичких, ликовних). Једно од њих је музика Георгија Свиридова написана за Пушкинова дела, која се чула на нашој књижевној вечери током читања поезије. Г. Свиридов „Метел“ („Мећава“): <https://www.youtube.com/watch?v=DeH351ROBB8>.

У Етиопији је подигнут споменик Пушкину с натписом „наш песник“. У Еритреји су чак објавили и књигу „Еритрејски корени Пушкина“. У Русији има око 300 споменика Пушкину, а у целом свету – око 700. У Београду споменик Пушкину стоји у Парку Ђирила и Методија, недалеко од споменика Вуку Караџићу. Право окружење!

Пушкин није био висок (око 165 центиметара). Имао је плаве очи, таман тен и црну, коврцаву косу. Он сам о свом изгледу је говорио као о изгледу „достојном правога мајмуна“. Дакле, генијални песник није био леп, док је његова жена Наталија Гончарова била лепотица и уз то десет центиметара виша од њега. Због тога је он, кажу, увек носио цилиндар и није стајао поред супруге на баловима да се не би видела разлика.

Пушкин је био експлозивне нарави, што га је често

доводило до двобоја (више од 20), које је неретко и сам изазивао. Занимљиво је и то да је са собом увек носио штап тежине око 15 килограма. Говорио је да ће тако рука остати снажна, што је неопходно за чврсто држање оружја и прецизност у двобоју.

На вечери смо прочитали мудре мисли песника. Издвајамо једну: „Први знак паметног човека је – знати већ на први поглед с ким имаш посла и не бацати бисере пред...“

Пушкин и Срби

Пушкину је била позната борба српског народа против Турака. У Кишињеви се упознао с рођацима Карађорђа, кога је сматрао великим јунаком и посветио му „Песму о Ђорђу Црном“, у циклусу „Песме западних Словена“. Зна се да је Пушкин познавао Алексу, сина Карађорђа, а ћерки војда, Стаменки, такође је посветио стихове под називом „Кћери Карађорђа“, коју смо представили гостима вечери, опет на руском и српском језику.

Наше књижевно вече завршено је песмом „Натали“ (из једног од филмова посвећених Пушкину). Песма се обраћа Пушкиновој удовици с питањем да ли је могла да спречи песникову смрт: <https://www.youtube.com/watch?v=9EIs741fVc0>.

Приказ вечери на руском језику налази се на блогу наставника, на адреси: <https://ped-kopilka.ru/blogs/mira-simeunovich/literaturnyi-vecher-poznakomimsja-s-pushkinym.html>, затим у десетом броју електронског часописа секције „Класс!“ 10: <https://www.calameo.com/read/00772424524ccc2656a41> и на личном професионалном сајту наставника: <https://miracomilfo.com/nastavnici/uzpoznajmo-puskina-2024/>. Наставница је за ову манифестацију добила Диплому првог степена на међународном онлајн конкурсима „Образователно пространство“ за најбољу манифестацију.

**Мира Симеуновић, професор руског језика,
самостални педагошки саветник
Дванаеста београдска гимназија, Београд**

У претходној школској години секција „Умница“ реализовала је занимљиво књижевно вече посвећено А. С. Пушкину. Кратак приказ ове вечери нашао се на страницама **Просветног прегледа**, у делу **Педагошка пракса**. То је четврта активност секције која је приказана у овом часопису.

7 чудес России

В России есть свои 7 чудес, выбранные жителями страны в ходе всенародного голосования. Прочитайте, какие места вошли в список.

Байкал

Самое глубокое и самое знаменитое озеро в России. Более 25 миллионов лет оно существует на планете, около полутора миллионов туристов каждый год приезжают сюда. Это уникальная природная достопримечательность, включенная в список Всемирного наследия ЮНЕСКО.

Эльбрус

Высочайшая вершина Европы входит также в список «Семь вершин мира». Высота этого потухшего стратовулкана — 5642 метра над уровнем моря. Ежегодно более 2000 альпинистских групп приезжают сюда.

Долина гейзеров на Камчатке

Еще одна достопримечательность в списке чудес России, которая входит в число объектов Всемирного наследия ЮНЕСКО. Оно включает около 200 термальных источников и почти 100 гейзеров, бьющих на десятки метров. Сюда невозможно попасть иначе как на вертолете, и для посещения требуется получить специальное разрешение.

Столбы выветривания на плато Маньпупунёр

Плато Маньпупунёр находится в горах Северного Урала, в Республике Коми. Название ему дал коренной народ манси — в переводе на русский оно означает «малая гора идолов». На плоскогорье стоят семь каменных истуканов высотой от 30 до 42 метров, а местность считается мистической и священной.

Мамаев курган и скульптура «Родина-мать зовёт!» в Волгограде

Это самая высокая статуя не только России, но и Европы. Вплоть до 1989 года статуя считалась самой высокой в мире, это было зафиксировано в том числе в Книге рекордов Гиннеса. Общая высота статуи — 87 метров. Это наземная часть постамента. Он уходит вглубь на 14 метров., 50 метров — «рост» Родины, общая длина 14-тонного меча — 33 метра.

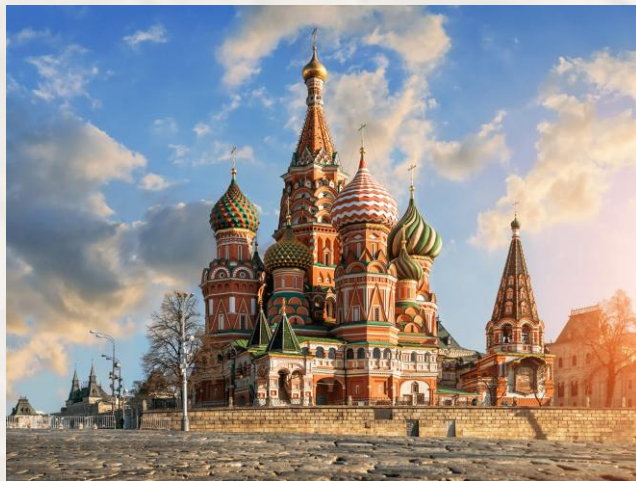

Памятник символизирует храбрость и отвагу советских воинов во время боев за волжские берега в годы Великой Отечественной войны. Здесь, на Мамаевом кургане, 2 февраля 1943 года закончилась Сталинградская битва.

Считается, что женскую фигуру скульптор Евгений Вучетич слепил с советской дискоболки Нины Думбадзе, а лицо выполнил, вдохновляясь внешностью своей супруги.

Храм Василия Блаженного

Официальное название – Собор Покрова Пресвятой Богородицы – самый узнаваемый памятник Москвы и одна из главных визитных карточек страны. Его построили в 1561 году при Иване Грозном в честь успешного присоединения Казанского ханства к России. Храм включает 11 церквей с разноцветными куполами, а в помещениях хранятся древние фрески и более 400 икон, написанных в XVI–XIX веках.

Петергофские фонтаны

Этот объект включен и в список Всемирного наследия ЮНЕСКО. Дворцово-парковый ансамбль «Петергоф» — отечественный ответ французскому «Версалю», который начали строить по распоряжению Петра Великого в 1712 году. Это огромный комплекс из дворцов, парков и одной из крупнейших в мире систем фонтанов — она включает 147 действующих объектов, образующих три больших каскада.

Уникальность комплекса в том, что он работает без единого насоса — только за счет продуманной конструкции. Самая популярная часть комплекса — Нижний парк. Отсюда также тянется Морской канал, ведущий от Большого Петергофского дворца в Финский залив. В 2023 году «Петергоф» посетили более пяти миллионов туристов со всего мира — это вторая по посещаемости достопримечательность России после московского Кремля и Красной площади.

Источник:

https://www.russiadiscovery.ru/news/7_chudes_rossii/

Декабрь 2025.

ИНТЕРВЬЮ

Знакомьтесь:

профессор химии,
Милан Джорджевич

- Здравствуйте, спасибо, что Вы согласились на этот интервью. Скажите, как Вы оказались в России?

В России я оказался по работе. Я работал в России 22 года.

- Когда впервые и куда впервые поехали?

Первый раз я в России был в 1997 году, когда работал на лакокрасочном заводе «Дуга» и первая поездка (это была командировка) в такой интересный российский город – Саратов. Кроме Саратова я тогда посетил ещё город Москву.

- Сколько лет Вы жили в России?

В России я прожил полных двадцать два года.

- В каких городах Вы жили?

Я жил всё время в столице, в Москве, но, кроме этого, я посетил ещё очень много городов, мне кажется около пятидесяти городов России.

- Кем Вы работали и где вы работали?

Я работал директором по развитию и контролю качества, работал на лакокрасочном заводе. Сначала это был лакокрасочный завод «Дуга», это югославский завод, а потом я работал на заводе «Хелиос» из Словении, который потом купила японская компания «Kansai Helios». Значит я руководил развитием лакокрасочных материалов и контролем качества лакокрасочных материалов.

- Это была российская или иностранная компания?

Как я уже сказал, иностранная компания. Сначала сербская, потом иностранная.

- Вы работали с русскими или с иностранцами?

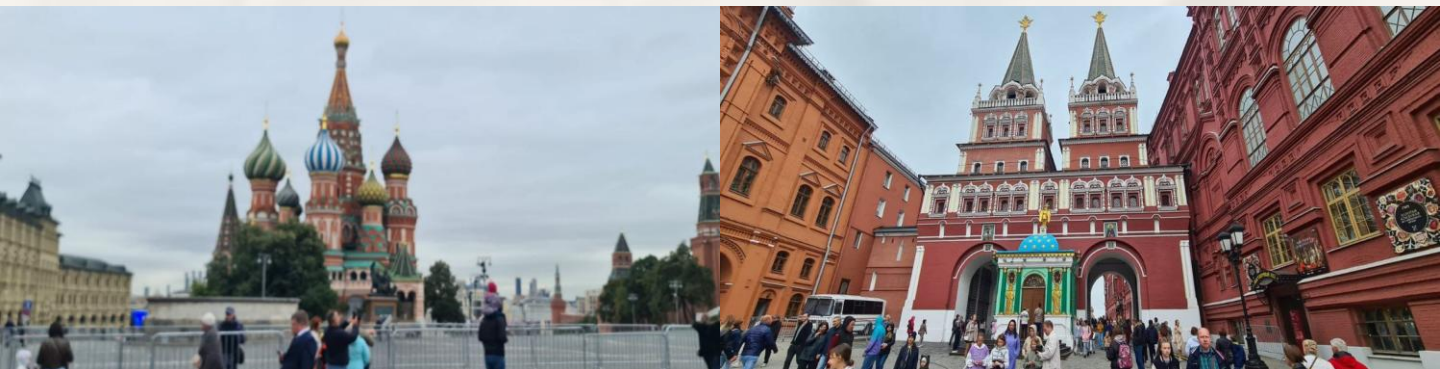
Я работал в основном с русскими, но наш директор был сербом (это так случайно оказалось), остальные были русскими. Мы очень много сотрудничали, потому что были международной компанией, сотрудничали с коллегами из Словении, Австрии, из Японии...

- Было сложно выучить русский язык?

Нет, выучить русский язык для меня не было сложно, потому что я русский язык учил и в начальной школе, и в гимназии, и у меня в начальной школе классным руководителем была профессор русского языка, очень хороший Снежана Маркович, известный профессор. Мы очень хорошо у неё выучили русский язык и благодаря этому потом не было сложно дальше его усовершенствовать и улучшать.

- Ваша учёба проходила в Сербии или в России?

Университет, т. е. химический институт, я закончил в Белграде, потом аспирантуру тоже в Белграде, но в Москве я закончил научную степень, т. н. MBA – master of bussiness administration (мастер делового администрирования).

- Какой из русских городов Вам понравился больше всех? Почему?

Из русских городов я смогу выделить, конечно, Санкт-Петербург. Это такой замечательный, прекрасный город. Там вся история Романовых, в этом городе очень много достопримечательностей, разные музеи. Там Казанский собор, Исаакиевский собор, Петропавловская крепость, Церковь спаса на крови, замечательные музеи – Эрмитаж, Петергоф, Императорский дворец, Царское село – Пушкино... Больше всего мне, в основном, нравится Санкт-Петербург, но нравится и Москва – такой мировой, очень интересный город. Но вообще-то я в России посетил очень много городов. Могу выделить Нижний Новгород (красивый город), потом красивые города Ростов-на-Дону, Новосибирск и многие другие.

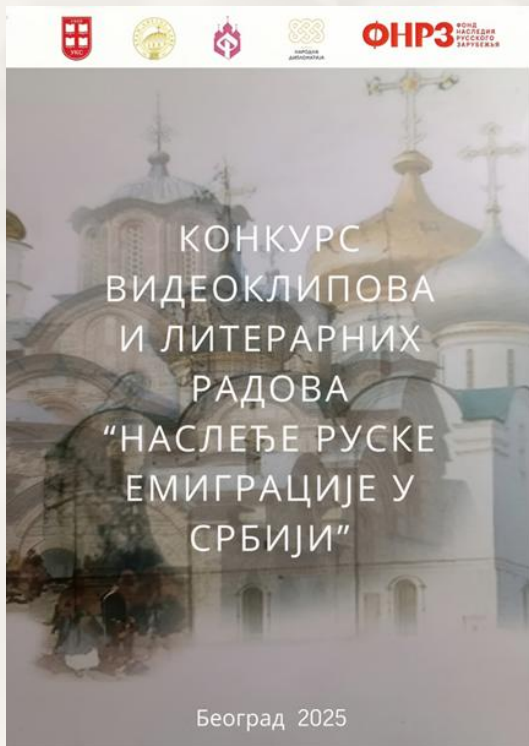
- Когда Вы вернулись из России? Почему вернулись?

Из России я вернулся к концу 2023 года, в декабре, потому что тогда уже в России ситуация значительно усложнилась, по работе стало гораздо сложнее, ввели санкции против России, мы не смогли покупать и приобретать хорошее качественное сырьё, не смогли производить хорошие лакокрасочные материалы, было много сложных моментов по работе, и как-то в итоге, я решил вернуться и уехал из России.

- Спасибо за интервью.

Међународни конкурс „Наслеђе руске емиграције у Србији“

ВИКТОР ЛУКОМСКИ – архитекта

Споне које традиционално укрштају Србе и Русе су словенско порекло, православље и историјско пријатељство. Кажу да језик, вера и култура чине један народ. Ако кренемо од те претпоставке, везе између српског и руског народа воде нас у 17. и 18. век, јер у тренутку опасности од унијаћења Срба, као помоћ стижу нам руски учитељи који са собом доносе знање и образовање за српски народ. Рускословенски језик којим су се служили постаће део и наше језичке културе и један од корака ка развоју модерног српског књижевног језика.

Било је и љубавних веза, а о томе сведочи брак Десанке Максимовић и Сергеја Соколова, професора уметности.

Историјски гледано, Срби и Руси су одувек били савезници. Руски цар Николај I Романов је дипломатски и материјално помагао Србима. Пушкин није био у Србији, али је у својим делима показивао велико интересовање за Србе и њихову борбу против Турака.

Посебно значајно поглавље у заједничкој историји чини долазак белих Руса после Октобарске револуције 1917. године. Србија им је пружила уточиште, а они су заузврат својим знањем и талентом обогатили културни, научни и уметнички живот и дали велики допринос изградњи и обликовању модерног Београда и других српских градова. Рекла бих да је, ипак, најјача веза Срба и Руса одувек била православна вера. У временима тешких искушења Срби су у Русији видели заштитницу православља и моћног савезника.

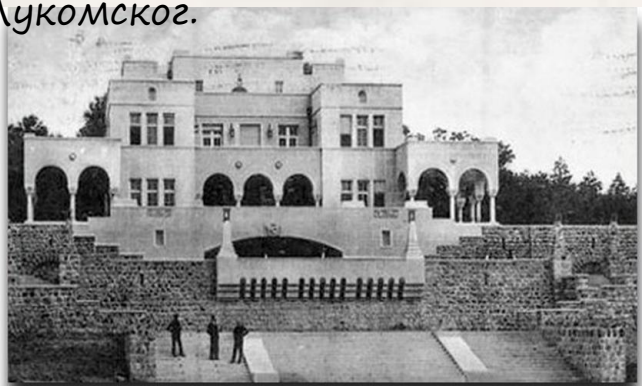
Његов стил ослањао се на академски класицизам, али је он умео да га прилагоди духу Београда између два светска рата. Карактерисала га је јасна архитектонска форма, склад пропорција и пажња према детаљима.

На планини Авали близу Београда, на захтев краља Александра Карађорђевића, а за потребе Министарства шумарства и водопривреде Краљевине Југославије, подигнут је хотел 1928. године. Био је то пројекат Виктора Лукомског и представљао је спој модернистичке фасаде и традиционалних средњевековних српских мотива. Данас се због свог великог културно-историјског значаја објекат хотела Авала налази на списку добара градске архитектуре града Београда.

Виктор Лукомски аутор је пројекта мале Светосавске цркве, која се налази уз Храм Светог Саве, као наследница капеле која је на том месту подигнута још 1895. године. Према идеји да до завршетка планираног великог храма ипак постоји црква која би била довољно велика за околно становништво, капела је срушена 1935. године. Део материјала употребљен је за изградњу цркве која је и данас на том месту. Изграђена је у српско-византијском стилу за свега 57 дана. Фреске у унутрашњости цркве, по угледу на српско средњевековно сликарство, дело су Руса Најдорфа.

Мала црква Св. Саве на Врачару оживела је сећање на неке примере рашке школе, којима је Лукомски био вођен при осмишљавању основне концепције. Неговао је кубични стил затворених волумена православних храмова, са мистичним и мрачним ентеријерима. Слично решење применио је и на цркви Светог Андрије на Дедињу као и на Цркви Светог вазнесења у Жаркову, са нешто измењеним спољним детаљима.

Зграда Патријаршије СПЦ изграђена је 1934. године на месту некадашње Митрополије. Тадашњи патријарх био је Варнава Росић, који је био веома привржен и наклоњен руској култури, па је и архитекту који ће направити пројекат зграде Патријаршије потражио међу руским емигрантима. Избор је пао на Виктора Лукомског.

Viktor Lukomski - Hotel na Avali

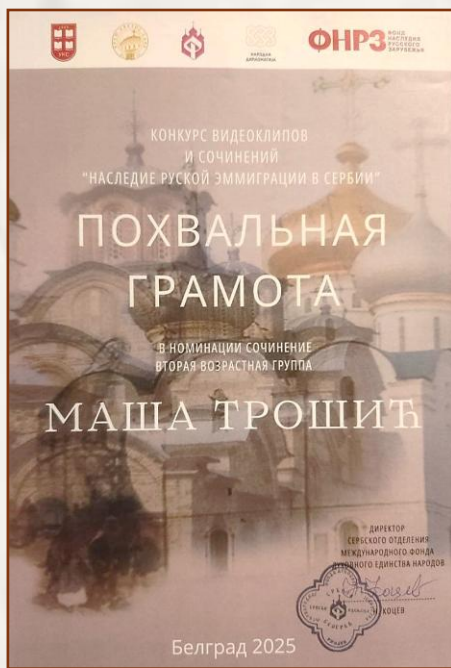
Zgrada Patrijarsije Srpske pravoslavne crkve

Зграда Патријаршије је пример комплексне архитектуре. Наручиоци њене изградње су били конзервативни и захтевали су да она осликава наслеђе византијске школе. А како је и Лукомски био опчињен српском и византијском средњовековном културом, стварање таквог пројекта му није представљало проблем. Стилизовани стубови, медаљони, конзоле, лучни отвори, нису дословне копије старих узора, већ су слободне интерпретације аутора. Смештена прекопута Саборне цркве, у себи чува и најстарију библиотечку установу у Србији, која постоји од 1706. године и баштини најстарије средњовековне манастирске књиге.

Лукомски је својим делом обогатио изглед Београда, унесећи у њега дух руске архитектонске школе. Његови објекти и данас сведоче о времену када је српска престоница добијала модерни, европски изглед, а о томе сведоче и бројне куће и виле угледних београдских породица, као и зграда у Капетан Мишиној улици.

И, не само Лукомски, већ и остали руски емигранти који су градили Београд и стварали му нове обриси, успостављали су нове везе између српског и руског народа.

Дакле, ова два народа су трајно повезана историјом, културом и духовношћу. Словенски код записан је у нашим бићима и без обзира на разна искушења, мислим да ће Срби и Руси остати блиски, јер нас повезује заједничка прошлост, вера и међусобна подршка.

Маша Трошић, 3/3 (октобар/новембар 2025.)

ДНИ ЭРМИТАЖА В СЕРБИИ 2025

ДНИ
ЭРМИТАЖА
В СЕРБИИ

ВЫСТАВКА
**ПЁТР ВЕЛИКИЙ
И СЕРБИЯ**

18 НОЯБРЯ 2025 — 30 ЯНВАРЯ 2026

При поддержке

Республика Сербия
Министерство культуры

ДАНИ ЕРМИТАЖА

ЕРМИТАЖ У РУСИЈИ

Ермитаж се налази у Санкт Петербургу и спада међу највеће и најзначајније музеје на свету. Основан је у 18. веку и данас чува милионе уметничких дела, укључујући слике, скулптуре, историјске предмете и археолошке налазе из различитих епоха. Зимски дворца, који је део музејског комплекса, некада је био резиденција руских царева, а данас представља симбол културног и историјског богатства Русије.

ДАНИ ЕРМИТАЖА У СРБИЈИ

Дани Ермитажа у Србији представљају значајан културни догађај који Београду и српској публици доноси дух једног од најпознатијих светских музеја. Кроз изложбе, предавања, филмске пројекције и пратеће програме, посетиоци имају прилику да се упознају са богатом руском историјом, уметношћу и културним наслеђем. Ова манифестација има посебан значај јер подстиче културни дијалог и јача историјске везе Србије и Русије, омогућавајући публици да руску прошлост и уметност доживи на савремен и занимљив начин.

ПЕТАР ВЕЛИКИ

Петар Велики био је један од најважнијих руских владара, познат по реформама којима је модернизовао Русију и приближио је европским државама. Током своје владавине унапредио је војску, државну управу, науку и културу, а оснивањем Санкт Петербурга поставио је темеље будућег културног и политичког центра Русије. Његова владавина оставила је дубок траг у руској историји и имала велики утицај на даљи развој државе.

„ФИЛМОВИ

Филм „Руски ковчег“ Александра Сокурова приказује руску историју кроз јединствену шетњу Ермитажом снимљену у једном непрекинутом кадру.

Филм „Царице“ говори о борби за власт и положају жена на руском престоли у периоду након смрти Петра Великог.

Филм „Катарина Велика“ приказује живот и владавину једне од најзначајнијих руских царица и њен допринос јачању Русије као велике европске силе.

- Теодора Милошевић, Ана Мандић ПЗ

ДАНИ ЕРМИТАЖА У СРБИЈИ

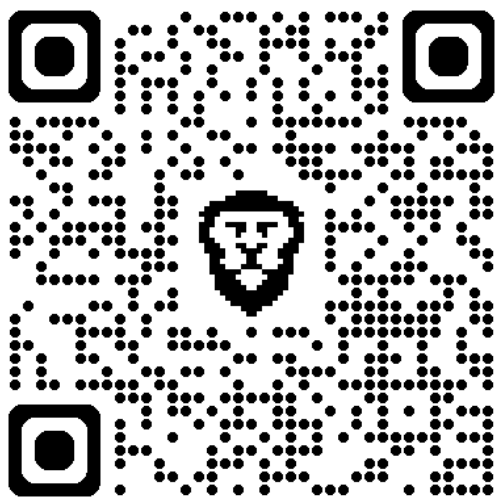
Централни догађај Дана Ермитажа представља изложба „Петар Велики и Србија”. То је прича о првом руском цару за чије су владавине односи између српског и руског народа крајем 17. и почетком 18. века достигли један нови ниво. Посебна пажња посвећена је српским саборцима Петра Великог: адмиралу Матији Змајевићу, дипломати Сави Владиславићу Рагузинском, војсковођи Михајлу Милорадовићу.

Поред пројекција руских филмова, гости су имали прилику да виде поставку костима из филма „Императорке” на којој ће бити изложене реплике одеће неколико руских владарки из династије Романов.

Још једна изложба у оквиру ових Дана Ермитажа у Србији јесте пројекат у Народном музеју Србије: изложба уметничких копија портрета војсковођа и државника Руске империје српског порекла чији оригинали чине део колекције Ермитажа. Ове слике су урадили уметници-рестауратори из Лабораторије за научну рестаурацију слика на платну Ермитажа.

У Ермитажу се чува преко 3 милиона културних артефаката који припадају различитим епохама и културама: од древних времена до данас, од Античког света и Старог истока до Западне Европе и Русије.

Експонати Ермитажа су изложени у више од 10 зграда и 500 сала укупне површине од око 100.000 квадратних метара. Милиони посетилаца сваке године долазе у музеј како би видели раскошан ентеријер Зимског дворца, ремек-дела Рафаела, Ђорђонеа, Тицијана, Рубенса, Леонарда да Винчија, Рембранта, Веласкеза, импресиониста и других великих мајстора.

Декабрь 2025.

Током владавине првог руског цара многи Срби су почели да одлазе у Русију и ступају у државну службу. Својим учешћем у формирању морнарице, у победоносним биткама и ширењу граница царства они су значајано допринели израстању Русије у велику светску силу. Историја памти имена многих познатих Срба који су били сарадници Петра Великог. Међу њима је гроф Сава Владиславич Рагузински, дипломата, трговински представник и главни саветник Петра Великог за спољну политику, који заузима посебно место, јер је управо он из Истанбула довео у Русију тамнопутног дечака који је касније постао чувени „Арапин Петра Великог” – не само царево кумче и сарадник, већ и прадеда великог руског песника Александра Пушкина. На Петров захтев, Рагузински је набавио мермерне статуе из Италије за Летњу башту, укључујући и Тауридску Венеру, једно од ремек-дела која се могу видети у Ермитажу. Кућа Саве Владиславића у Санкт Петербургу налазила се на месту где се сада налази Зимски дворца.

Још један истакнути српски саборац Петра Великог био је Матија Змајевић, познати руски адмирал и бродоградитељ, јунак битке код Гангута и командант Флоте галија. Међу царевим сарадницима био је и кнез Михајло Милорадовић, организатор устанка против Турака који је пребао да подржи Прутски поход Петра Великог. Његов праунук, Михаило Милорадовић, постао је један од најистакнутијих руских јунака рата против Наполеона и генерал-губернатор Санкт Петербурга. Петар је такође одржавао односе са српским патријархом Арсенијем III Чарнојевићем, што је омогућило да се ојача подршка храмовима и манастирима Српске православне цркве, као и целом народу. Руски цар је такође поставио темеље народног образовања у Србији: захваљујући Петру Великому у Србији је била отворена прва школа и донети први уџбеници.

ПЁТР ВЕЛИКИЙ

Петар Велики (1672–1725) једна је од најзначајнијих личности руске историје и владар који је темељно променио ток развоја Русије. На престо је ступио крајем XVII века, у времену када је Русија била заостала у односу на западноевропске државе, са снажним упицајем традиције и ограниченим контактима са светом. Петар је схватио да без дубоких реформи Русија не може постати велика сила, па је читаву своју владавину посветио модернизацији државе.

Још као млад, Петар је показивао необичну радозналост и интересовање за технику, војску и бродоградњу. Током „Великог посланства“, свог чувеног путовања по Европи, боравио је у Холандији, Енглеској и другим земљама, где је учио занате, посматрао државно уређење и упознавао се са најсавременијим достигнућима свог доба. Ово искуство је снажно упицало на његову визију Русије као модерне, европске државе.

По повратку у отаџбину, Петар Велики започиње опсежне реформе. Пре свега је реформисао војску, уводећи сталну регуларну армију и модерну артиљерију, као и ратну морнарицу, која до тада практично није постојала. Захваљујући тим променама, Русија је успела да се избори за излаз на Балтичко море у рату против Шведске, чиме је значајно ојачала свој међународни положај. Један од најупечатљивијих симбола Петрових реформи јесте оснивање нове престонице, Санкт Петербурга. Подигнут на мочварном плу, овај град је пребало да представља „прозор у Европу“ и јасну поруку о новом правцу развоја државе. Ово пресељење имало је и симболично значење – окретање од старих традиција ка модерности.

Петар Велики није мењао само државу, већ и свакодневни живот својих поданика. Увео је европску одећу, наредио скраћивање брада, реформисао календар и писмо, као и државну управу. Ове мере су често наилазиле на отпор, нарочито међу племством и свештенством, али их је цар спроводио одлучно, па и сурово, верујући да је цена промена неопходна за напредак.

Иако је био ауторитаран владар, Петар Велики је оставио дубок и трајан траг у историји. Захваљујући њему, Русија је постала европска сила и значајан политички фактор. Његове реформе означиле су крај средњовековне Русије и почетак новог, модерног доба, због чега се с правом сматра једним од највећих руских владара.

НАЂА ВУЧУРОВИЋ, 3/3

ПЁТР ВЕЛИКИЙ

Постоје владари који током своје власти настоје само да очувају постојећи поредак, али много су ређи они који имају снаге и храбрости да чипаву државу из корена промене. Петар Велики припадао је управо овој другој групи. Његова владавина није била обележена само раповима, дипломатским потезима и унутрашњом полиптиком, већ и јасном визијом будућности Русије. Он је веровао да држава може напредовати само ако се отвори према свету, прихвати нова знања и одбаци оно што је кочи.

Петар Велики није био владар који се задовољавао традицијом и наслеђем. Напротив, он је уочавао слабости руске државе и настојао да их исправи, без обзира на отпор који је пиме изазивао. Управо зато његова личност и данас изазива пажњу и подељена мишљења, али његов историјски значај остаје неспоран.

Петар I Алексејевич Романов рођен је 9. јуна 1672. године у Москви, у породици руског цара Алексеја Михайловича. Одрастао је у времену нестабилности и честих дворских сукоба, што је у великој мери утицало на његово формирање. Већ у најранијем детињству био је сведок борби за власт, интрига и побуна које су потресале руску државу.

Након смрти старијег брата, 1682. године, Петар је проглашен за цара заједно са полубратом Иваном V. Ипак, због њихове младости, власт је преузела њихова сестра Софија као намесница. Током тог периода Петар није активно учествовао у државним пословима, али је користио време да стиче знања и развија интересовања која ће касније обележити његову владавину. Године 1689. успео је да преузме пуну власт и пиме започне ново поглавље у историји Русије.

ПЁТР ВЕЛИКИЙ

Свестан чињенице да Русија у многим областима заостаје за западноевропским државама, Петар је одлучио да лично упозна свет изван граница своје земље. Током свог путовања, које је трајало од 1697. до 1698. године, обишао је бројне европске државе, где се упознао са савременим начином управљања, развојем науке, индустрије и војске.

Ово путовање није било само дипломатска мисија, већ и јединствена прилика за стицање практичних знања. Петар је пажљиво посматрао европске државе и настојао да све што је сматрао корисним примени у Русији. Управо искуства стечена током његовог путовања постала су основа за касније реформе које су дубоко измениле руско друштво.

Једна од најзначајнијих области у којима је Петар Велики спровео промене била је војска. Он је створио сталну и дисциплиновану војску по западноевропском узору, што је представљало велики искорак у односу на допашњу праксу. Поред тога, основао је снажну морнарицу, чиме је Русија по први пут постала озбиљна поморска сила.

Поред војних реформи, Петар је спровео и дубоке промене у државној управи. Увео је нове институције, ојачао централну власт и настојао да државни апарат учини ефикаснијим.

Сматрао је да снажна и уређена држава мора почивати на реду, дисциплини и одговорности.

Портреты Петра Великого

В Эрмитаже хранится много портретов Петра Великого, исполненных в различные периоды его жизни. В основном они созданы иностранными художниками, так как в русском искусстве портретный жанр ещё только зарождался и своих мастеров было мало. Портретная галерея на экране позволяет увидеть различные образы царя, от предельно реалистичных до идеализированных.

Пётр не любил сидеть без дела и постоянно был занят какой-либо работой. Поэтому в его дворцах было много книг, различных приборов, инструментов. Когда Пётр отправлялся в дорогу, он обязательно брал эти вещи с собой, чтобы не прерывать свои занятия. Во время путешествий царь даже прогулки превращал в полезное занятие. В кармане он всегда держал карандаш, чтобы можно было что-то записать или зарисовать. А некоторые трости Петра заключали в себе секреты. Внутри одной трости, например, помещалась складная линейка, а в рукоятку другой была вмонтирована зрительная труба.

ПЁТР ВЕЛИКИЙ

Најважнији спољнополитички догађај током Петрове владавине био је Велики северни рат против Шведске, који је трајао од 1700. до 1721. године. Иако је Русија у почетку рата претрпела тешке поразе, упорност и реформисана војска донеле су преокрет. Победи остварене током овог рата омогућиле су Русији да добије излаз на Балтичко море, што је имало велики значај за њен даљи економски и политички развој. Након овог рата, Русија је стекла углед велике силе и постала важан чинилац европске политике. Године 1721. Петар је проглашен за императора, а Русија је званично постала империја. Овај чин симболично је означио крај једног и почетак новог периода у руској историји. Русија је сада била држава која је равноправно учествовала у европским политичким односима.

Иако су његове реформе често биле тешке за народ и спровођене строгим и понекад суровим методама, њихови резултати били су дуготрајни. Петар Велики је иза себе оставио снажну државу, али и сложено наслеђе о којем се и данас расправља.

Петар Велики умро је 8. фебруара 1725. године, али његов утицај није нестао са његовом смрћу. Напротив, реформе које је започео наставиле су да обликују Русију и након његове владавине. Он је остао симбол снажне воље, одлучности и жеље за напретком. Његова личност и данас изазива интересовање историчара, писаца и чипалаца. Петар Велики остао је упамћен као владар који је имао храбрости да мења устаљене обичаје и преузме одговорност за судбину своје државе. Управо због тога, његово име остало је упамћено у историји Русије.

САВА РАДОЈЕВИЋ

НИКОЛА СТОЈАНОВИЋ 2/3

ПЁТР ВЕЛИКИЙ

Када се спомене Петар Велики, обично се мисли на реформе или на чињеницу да је Русију отворио ка Европи. Али, иза те уобичајене приче стоји човек који је оставио прагове на много занимљивије начине – кроз градове које је градио, предмете које је лично користио, необичне навике и успомене које се и данас чувају. Један од његових највећих прагова свакако је Санкт Петербург.

Град је настао из Петрове жеље да Русија има приступ мору и да се развије попут европских држава које је упознао на путовањима. Док је град растао, Петар је живео у једној малој кући од дрвета, познатој као кућа Петра Великог. Занимљиво је да је та кућа била колико једноставна да не изгледа као дом цара, већ обичног радника. Ипак, баш ту је Петар пратио како напредују радови, састајао се са мајсторима и надгледао изградњу пврђаве која је касније постала симбол града.

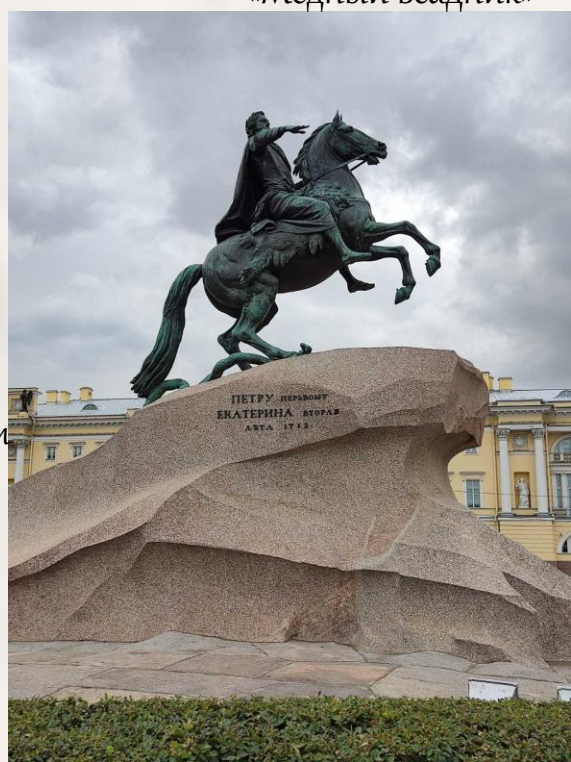

Кућа Петра Великог

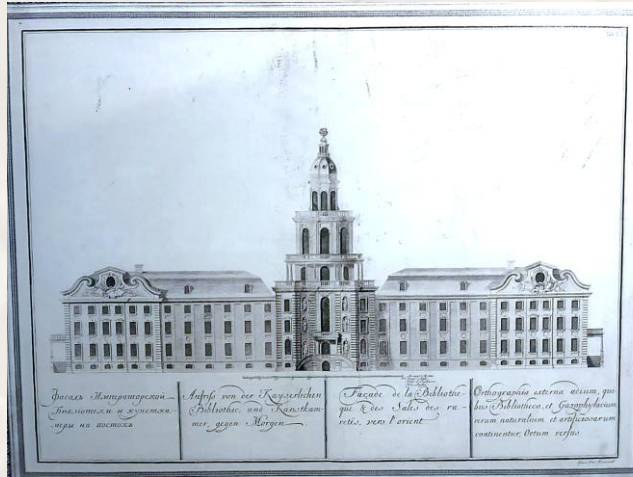
Бронзани коњаник
«Медный всадник»

Када се говори о споменицима, готово да не постоји познатији од Бронзаног коњаника. На њему је Петар приказан на коњу који се пропиње, док испод копита лежи змија – симбол препрека које је морао да савлада. Овај споменик није само уметничко дело, већ и прича о Петру као човеку који је желео да води своју земљу напред, без обзира на то колико је пут био тежак. Данас се сматра једним од најпрепознатљивијих руских симбола.

Декабрь 2025.

Међутим, Петрова личност била је још занимљивија од његових реформи. Мало ко зна да је волео да се бави занатима и да је научио да ради као бродоградитељ, ковач и столар. Још необичније – носио је са собом алат за вађење зуба. Причало се да је умео да извуче зуб готово једнако добро као прави зубар, и да му је то био један од чудних хобија.

Упркос томе што је био цар, више пута се претварао да је обичан радник како би научио нове вештине или посматрао како се рад обавља у другим земљама. Петар је био познат и по својој невероватној енергији. Био је веома висок, снажан и спално у покрету. Током путовања Европом, није се понашао као типичан владар. Учествовао је у раду бродоградилешта, распипивао се о техникама градње и дословно својим рукама помагао мајсторима. Зато се у многим руским музејима данас налазе предмети које је лично израдио или користио – једноставна одећа, алати, мали чамци и чак делови његове необичне колекције у Кунсткамери, музеју који је настао из његове радозналости према науци.

У ликовним представама, уметници су га приказивали на много начина. Неке слике га показују као снажног цара у оклопу, док га друге приказују уз глобус и морске карте, што подсећа на његову љубав према поморству.

Међу најпознатијим портретима налази се онај где Петар стоји са картом, као симбол човека који је желео да упозна цео свет и да научи како функционишу различите државе.

Данас, када се говори о Петру Великом, лако је видети колико је прагова оставио. Читав град који је изградио, споменици који су постали симболи Русије, музеји пуни предмета које је скупљао и куће у којима је живео – све то чува успомену на њега. Али најзанимљивији део његовог живота можда није ни у великим реформама, ни у политичким попезима, већ у томе што је био човек који је желео да научи све што може. Био је владар који није бежао од рада, који је путовао, посматрао, експериментписао и свакодневно учио. Управо због те радозналости и упорности Петар Велики и даље остаје једна од најосебујнијих личности руске историје – не само као цар, већ и као човек који је својом енергијом и необичним интересовањима заувек обележио време у ком је живео.

НА ВЫСТАВКЕ Пётр Великий и Сербия

Почетком децембра 2025. имала сам прилику да посетим изложбу у Руском дому која је била посвећена Петру Великом, једном од најзначајнијих владара у руској историји. Ова посета ми је била посебно занимљива јер смо кроз слике, видео-записе и изложене експонате могли да се упознамо са начином живота, историјским околностима и временом у коме је Петар Велики живео, а које је у великој мери другачије и удаљено од данашњег.

Изложба је била пажљиво осмишљена и омогућила нам је да кроз релативно мали број приказа стекнемо јасну слику о том периоду. Слике и мапе су приказивале важне историјске догађаје, међу којима се испицао Северни рат, као и Петрове напоре да модернизује Русију и ојача њен положај међу европским силама. Видео-материјали су додатно употпунили причу и помогли ми да лакше повежем историјске чињенице са стварним догађајима.

Посебно ми се допало то што изложба није била само информативна, већ и интерактивна. Имали смо прилику да учествујемо у различитим играма, што је целу изложбу учинило занимљивијом и ближом нашој генерацији. На тај начин историја ми није деловала суво и тешко, већ живо, разумљиво и занимљиво.

Највећи утисак на мене оставио је брод који је био изложен у музеју. Када сам га видела уживо, остала сам без текста, јер је деловао моћно и јасно је показивао колико је Петар Велики био посвећен развоју морнарице и напретку своје државе. Тај експонат ми је на посебан начин приближио дух тог времена и оставио снажан утисак на мене.

Ова изложба ми је била веома занимљива и оставила је на мене изузетно леп утисак. Сматрам да сам кроз ову посету научила много нових ствари, али и да сам историју доживела на један другачији и занимљивији начин. Због тога бих радо поново дошла у Руски дом на неку сличну изложбу и препоручила бих је свима који желе да прошире своје знање и доживе историју на непосредан начин.

УНА ДИМИТРИЈЕВСКИ, 2/3

Пётр Великий заботился о развитии в России медицины, строил госпитали, создавал медицинские училища, приобретал необходимые инструменты. Он лично освоил несколько врачебных профессий и даже мог сделать операцию. Больше всего он любил удалять зубы и делал это очень хорошо. Говорили, что в кармане он всегда носил необходимые инструменты и готов был сразу приступить к действию, как только узнавал, что у кого-то из подданных заболел зуб.

В коллекции Эрмитажа хранится аптечка и инструменты, которые показывают разные медицинские специальности, освоенные Петром.

НА ВИСТАВКЕ Пётр Великий и Србија

12. децембра 2025. године, група ученика посетила је Руски дом у Београду и изложбу „Петар Велики и Србија“. Том приликом имали смо могућност да се упознамо са животом и делом Петра Великог, једног од најзначајнијих руских владара, као и са његовим везама са Србијом

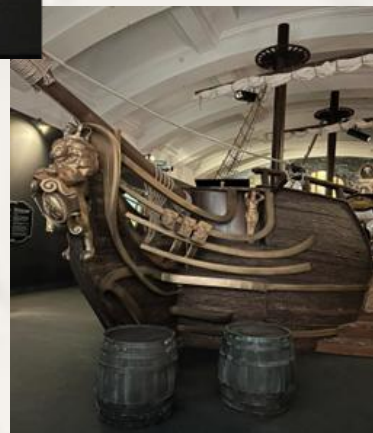

Макета брода Петра Великог

Зимски дворец Петра Великог

На изложби смо видели макету брода, која симболизује његову велику љубав према мору и поморству, као и приказ Зимског дворца Петра Великог. Посебну пажњу привукле су нам слике које су приказивале његову гардеробу и начин живота, јер је Петар Велики уводио европске обичаје и стил облачења у Русију.

НА ВИСТАВКЕ Пётр Великий и Србија

Један од најзанимљивијих делова изложбе био је интерактивни део у којем смо учествовали у игри спајања алапа пог доба са одговарајућим занимањима. Кроз ту активност на занимљив начин смо учили о занатима и вештинама из Петровог времена. Посебан уписак оставио нам је и приказ руке Петра Великог, који је указивао на његову снажну физичку појаву.

Најлепше је учити кроз забаву!

Видели смо и његов портрет, уз који су биле испричане бројне приче о његовом животу, путовањима и владавини. Такође је поменута и Марпинијевићева поморска школа, која сведочи о значају поморства и руске морнаричке традиције и њеном утицају на Србију.

Рука Петра Велогог

Изложба нам је приближила Петра Великог не само као владара, већ и као човека који је волео море, знање и напредак, и који је оставио снажан траг у историји Русије и односима са Србијом.

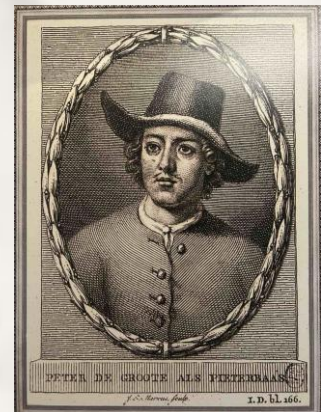

Портрет Петра Великог

Марпинијевићева поморска школа

Пётр Первый портреты

Јан Купецки (Johann Kupelzky)

Карлсбад, Торгау, 1711
уље на платну

Јан Веникс (Jan Wéenix)

Холандија, 1697
уље на платну
Ермитаж

Жан Масара (Jean Mussard)

Женева, 1717
бакар, емајл; осликано
Ермитаж

Георг Фридрих Шмидт
(Georg Friedrich Schmidt),
према оригиналу Годфрида Кнелера
(Godfrey Kneller) из 1697 – 1698

Русија, средина 18. века
папир, мецотинта
Ермитаж

ГРАД КАО ОГЛЕДАЛО ВЛАДАРА

Када размишљам о градовима који носе печат једног човека, прва асоцијација ми је Санкт Петербург.

Петар Велики није само подигао овај град, већ је у њега уградио своју визију Русије.

То није само град на обали Неве, већ живи доказ визије и снаге владара који је желео да промени своју државу и њен пут кроз историју.

Оснивајући Санкт Петербург 1703. године, Петар Велики је имао смелу и пешку замисао: да Русију окрене Европи и модерном свету. Град је никао на мочварном земљишту, уз велике жртве и напоран рад, што много говори о самом владару. Широке улице, канали и палате у европском стилу одражавају Петрову одлучност, његову веру у знање, ред и напредак. У том граду види се владар који није прихватао ограничења, већ их је рушио.

Санкт Петербург ми делује као огледало Петровог карактера: строг, величанствен и окренут будућности. Због тога његов град није само престоница, већ симбол једне велике промене у руској историји.

Санкт Петербург није настао случајно нити спонтано. Он је пажљиво осмишљен као симбол нове Русије. Петар Велики је веровао да град може да васпита народ, да га навикне на ред, рад и знање. Зато је у њему видео више од места за живот — видео је средство промене. У поме се огледа владар који не прихвата постојеће стање, већ га мења по сопственој визији.

Посматрајући Санкт Петербург, стиче се утисак да град и данас носи дух свог оснивача. Његова величанственост, строгост и јасна усмереност ка свету одражавају личност Петра Великог. Град је постао његово огледало, неми сведок владара који је имао храбрости да сања велике снове и снаге да те снове претвори у стварност.

Наши фотографии

„ПРИЧА О ТОМЕ КАКО ЈЕ ЦАР ПЕТАР АРАПИНА ОЖЕНИО“

кадрови из филма

СССР, Москва, год 1. Режисер Александр Минин

Овај чувени филм, који је видело је милиона гледалаца у Совјетском Савезу, симболи је романа главног националног руског писника Александра Пушкина „Арапин Петра Великог“. Пушкин је праручак мог „Арапина“ – Абрама Ханшала који је као дечак био доведен из Ефиопије у Истанбул, где га је отуђио Сава Владислављев, савесник Петра Великог, да би га потом покљонио цару. Дечак је прво постао кучке Петра Великог, а касније његов одржавач и секретар.

Филм је занимљив не само због несвакидашње приче о Ханшалу, већ и због сцена у којима се налазила Петар Велики, кој игра легендарни руски глумица Алексеј Пестренко. Пестренку је пошло за руком да изгради нераспојни царев лик, да пренесе свеу ширину цареве личности, његову контрадикторну природу његово оштар ум и његову спрасавицу енергију. Петров ауторитарни карактер и влаховина нарав проказивају се са искреношћу, добродушном и хумором. У различитим сценама филма видимо руског владара како ради у бродоградилници и ковачници, одлучује о важним државним питањима, кажњава лење племиће, разговара са инжењерима и обичним радницима, и организује свечане пријеме и вапиретет у складу са новом европском модом.

«СКАЗ ПРО ТО, КАК ЦАРЬ ПЕТР АРАПА ЖЕНИЛ»

кадрови из кинофилма

СССР, Москва, год 1. Режисер Александр Минин

Знаменитый фильм, который в Советском Союзе посмотрели же миллионы зрителей, был снят по мотивам романа гения русской литературы Александра Сергеевича Пушкина «Арап Петра Великого». Пушкин являлся пращуром того самого «арапа» Абрама Ханшала, который ещё мальчиком был привезён из Эфиопии в Стамбул, а там куплен советником Петра I Савой Расхунским и впоследствии подарен царю. Мальчик стал кресанником Петра Великог, а затем его одржавцем и секретарём.

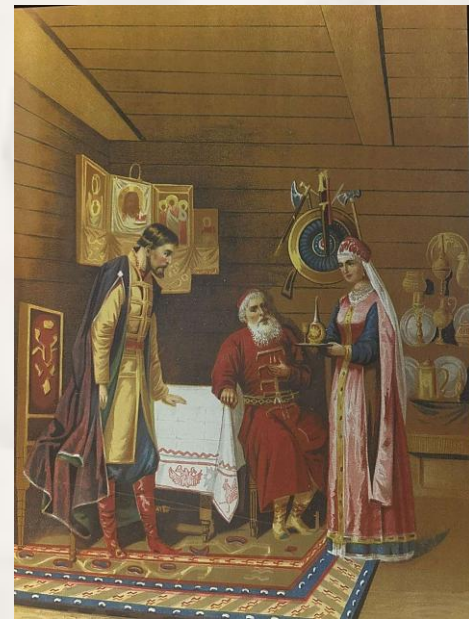
Фильм интересен не только удивительной историей Ханшала, но и сценами с Петром Великим, роль которого сыграл легендарный русский актёр Алексей Пестренко. Ему удалось создать достоверный образ царя, выразить весь масштаб его личности, показать противоречивую натуру, живой ум и кипучую энергию. Властный и вспыльчивый характер Петра сочетается с искренностью, добродушием и хумором. В различных сценах фильма российский государь работает на корабельной верфи и в кузнице, решает важные государственные дела, наказывает нерадивых вельмож, беседует с инженерями и простыми рабочими, устраивает праздники-ассамблеи и фейерверки по новой европейской моде.

ПОРТРЕТ ПЕТРА ВЕЛИКОГ

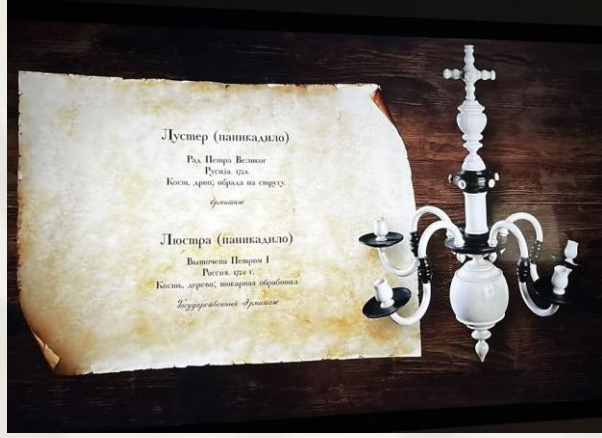
У овом портрету Петра Великог, који је насликао руски сликар Григориј Рубин, Петар Велики је приказан у својој карактеристичној униформи. Он је приказан у пуној величини, са великом енергијом и вољом. Овај портрет је један од најбољих примера руске сликарске школе XVIII века. Петар Велики је приказан у пуној величини, са великом енергијом и вољом. Овај портрет је један од најбољих примера руске сликарске школе XVIII века.

ПОРТРЕТ ПЕТРА ВЕЛИКОГ

У овом портрету Петра Великог, који је насликао руски сликар Григориј Рубин, Петар Велики је приказан у својој карактеристичној униформи. Он је приказан у пуној величини, са великом енергијом и вољом. Овај портрет је један од најбољих примера руске сликарске школе XVIII века. Петар Велики је приказан у пуној величини, са великом енергијом и вољом. Овај портрет је један од најбољих примера руске сликарске школе XVIII века.

Наши фотографији

НА ВЫСТАВКЕ Пётр Великий и Сербия

Био сам на изложби у Руском дому. Изложба је посвећена Петру Великом. Све ми се веома допало, али најупечатљивији је био дрвени брод, направљен у природној величини. Деловао је нестварно, посебно када смо се попели на палубу са које смо посматрали инсталацију морске битке руске војске против Швеђана. Допало ми се и то што је изложба интерактивна, могли смо да играмо „игрице“ кроз игру, учимо о Петру Великом.

На изложби смо могли да видимо и одећу из времена Петра Великог, круну, велики број портрета императора, могли смо да учимо о његовим професијама, о предметима које је користио, о његовом алату и инструментима. Допала ми се и макета Зимског дворца, која ми је помогла да разумем историјске догађаје тог времена.

Данило Ракијаш, 3/4

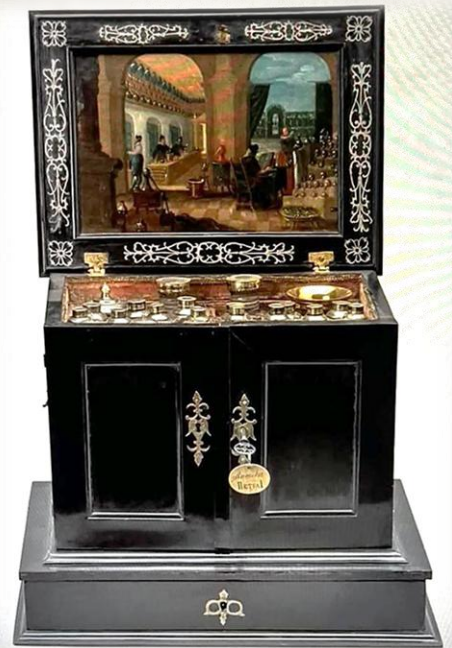
НА ВЪСТАВКЕ Пётр Великий и Сербия

Дана 12. децембра, неки од ученика другог и четвртог разреда наше школе су са својом професорком руског језика посетили Руски дом у Београду поводом великог међународног пројекта „Дани Ермипажа“. Наши ученици су посетили изложбу под називом „Петар Велики и Србија“, у чијем је фокусу први руски император и његов однос према Србима. У Руском дому су нам били доступни разни интерактивни садржаји на српском и руском језику, као што је квиз на тему професија овог великог руског владара и игра склапања делова брода, која нам је одмах привукла пажњу.

На изложби је, такође преко екрана, приказана одећа Петра Великог испод које је био сажет опис: у којим приликама се носила, од ког је материјала, из које државе потиче и слично. Ученицама четврте године је ово било веома занимљиво. Осим одеће, могли смо да видимо и личне предмете руског цара.

У Руском дому су били изложени и разни документи и списи о Петру Великом објављени или преведени у Србији током 18. и 19. века, као и прелепа макета Зимског дворца у Санкт Петербургу.

Дворац грофа Саве Лукића
Владиславића Рагузинског

На изложби смо сазнали који су познати Срби били сарадници првог руског императора и ушли и у српску и у руску историју – дипломата гроф Сава Владиславић Рагузински, адмирал Матија Змајевић, војсковођа Михајло Милорадовић и Патријарх српски Арсеније III Чарнојевић, чија је митра била изложена.

И поред свих ових занимљивости, нама је најзанимљивији био старински брод који се налазио у првом плану. Изграђен је специјално за ову изложбу као симбол велике страсти Петра Великог и оснивања руске флоте.

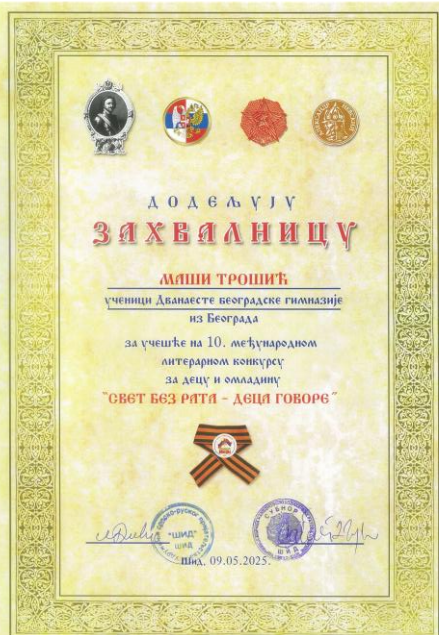
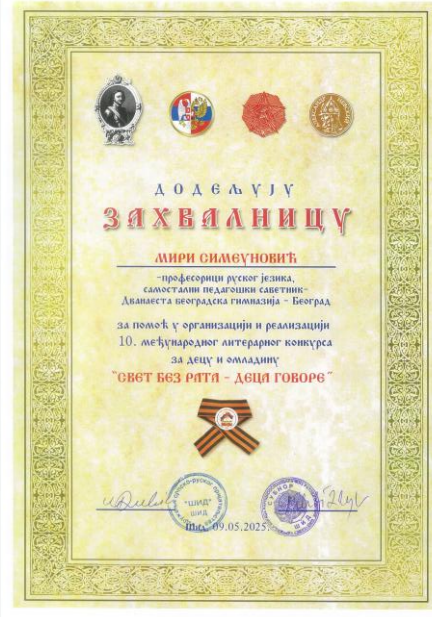
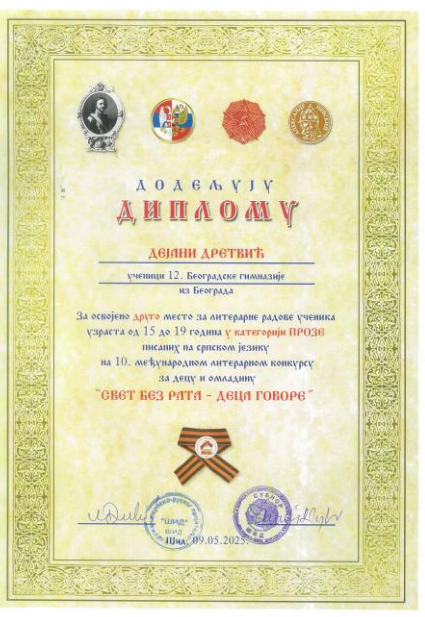
Све у свему, нашим ученицима је било веома лепо и сазнали су доста нових ствари. Толико им је било занимљиво да су чак изгубили појам о времену .

«Мир без войны – дети говорят»

„Част се не може одузети, она се може само изгубити“

(Антон Павлович Чехов)

„РАТ УЗИМА, ЧАСТ ОСТАЈЕ“ – назив рада Дејане Дретвић објављеног у прошлом, 11. броју часописа. Овај рад је освојио друго место на конкурс у „Свет без рата – деца говоре“ у мају 2025, али нисмо отишли у Шид на доделу награда, па су дипломе стигле поштом неколико месеци касније. Дипломе су добили и учесници конкурса Лена Николић (на слици) и Маша Трошић, као и наставник – ментор.

Глас нове генерације: популарни руски музичари данас

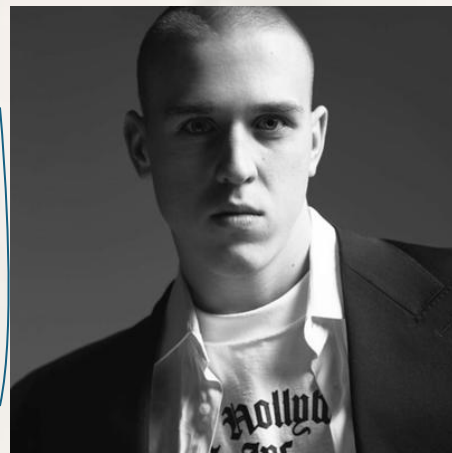
Савремена руска музичка сцена доживљава активне промене под утицајем интернета, друштвених мрежа и нових облика самоизражавања. Млађе генерације слушалаца све чешће бирају извођаче који са њима говоре истим језиком, дотичу лична искуства и не боје се да експериментишу са звучањем и имиџом. Управо такви музичари обликују нову културну средину, одражавајући расположење, бриге и вредности свог времена.

ooes — уметница, која ствара на споју дрим-попа, ембиента и алтернативне музике. Њене песме уводе у мрачну, меланхоличну атмосферу и често одражавају осећај усамљености и унутрашње празнине. ooes је посебно популарна међу младима који више цене расположење и естетику него традиционалну структуру песама.

GONE.Fludd — јарки представник нове реп сцене, који комбинује агресивну енергију са експерименталним звучањем. Његова музика је испуњена хаосом, емоцијама и слободом самопројављивања. За многе младе слушаоце GONE.Fludd је симбол побуне и одбијања оквира.

FORTUNA 812 — музичар који се фокусира на емоционалну дубину и личну лирику. Његове песме често обрађују теме унутрашње боли, сумњи и тражења себе. Таква искреност омогућава слушаоцима да у његовој музици пронађу одраз сопствених осећања.

Pyrokinesis — репер познат по сложеним текстовима, метафорама и филозофском приступу. Његове песме захтевају промишљено слушање и често обрађују теме егзистенцијалног избора, усамљености и унутрашње борбе. Он је посебно цењен међу публиком која тражи смисао и дубину у музици.

ЛСП — један од најутицајнијих пројеката на руској алтернативној и реп сцени. Музика ЛСП-а комбинује мрачну атмосферу, мелодије и текстове који се лако памте, а који говоре о зависности, љубави и самоуништавању. Овај пројекат је имао велики утицај на формирање укуса нове генерације.

Валентин Стрыкало — култни уметник за младе, који спаја иронију, сатиру и искрену лирику. Његове песме често изгледају једноставно, али иза тога се крију дубоке емоције и посматрања живота. За многе слушаоце Валентин Стрыкало је симбол искрености и самоироније.

Монеточка — једна од кључних фигура нове генерације руске поп и инди музике. Постала је позната захваљујући ироничним и истовремено дирљивим текстовима, у којима се исмевају друштвени феномени и лична искуства. Њено стваралаштво се доживљава као искрен и жив коментар савремене реалности.

Одна из самых популярных песен Монеточки
„Это было в России“.

https://www.youtube.com/watch?v=_otogxgabww

Стерся из памяти адрес и номер с тех пор,
Но я помню рекламы и плитки узор,
Продавщицу смешную в отделе колбас
И как Витя меня целовал в первый раз.
Как толкнула ногой самокат оседлав,
И как дура к нему покатилась стремглав.
Помню пластырь на содранной коже в локте,
И закаты, каких не бывает нигде.

Помню, как моросило, а я шла из кино.
Это было в России,
Значит, было давно.
Это было в России,
Значит, было во сне.
Сон украсть не под силу, он останется мне...

И какой бы теперь ни купила билет
Своего уже нет, и своих уже нет
Больше некому встретить с табличкой в руке
И поют там теперь на другом языке
Так несбыточно, что бесполезно мечтать
Все открыты замки, а на главном печать
И не жалко совсем, мне не хочется, но
Не забыть бы в пути мой расплывчатый сон

Стёрся в памяти адрес и номер с тех пор
Но я помню рекламы и плитки узор
Продавщицу смешную в отделе колбас
И как Витя меня целовал в первый раз

Стёрся в памяти адрес и номер с тех пор
Но я помню рекламы и плитки узор
Продавщицу смешную в отделе колбас
И как Витя меня...

НАСЛЕЂЕ РУСКЕ ЕМИГРАЦИЈЕ У СРБИЈИ

Василиј (Вильгельм) Фёдорович Баумгартен

"Наслеђе руске емиграције" је традиционални конкурс МФДН и Храма Светог Саве. Послали смо неколико радова, у којима смо се потрудили да укажемо на значај припадника «беле емиграције» за живот и развој Београда и Србије. Први пут смо направили и један видео, чија је тема био Василиј Баумгартен, један од најзначајнијих архитеката који су «градили» Београд између два светска рата.

Видео су направиле Милица Арсенић и Вишња Шкорић, ученице другог разреда XII београдске гимназије. Текст њиховог представљања Баумгартена можете прочитати на наредним страницама часописа, а видео можете погледати преко линка:

<https://www.youtube.com/watch?v=btPxxSl6n7c&t=2s>

Василий Баумгартен

Русская эмиграция подарила Сербии сотни врачей, художников, учителей (...), и архитекторов, с блестящим образованием и безупречным вкусом. В Белграде до сих пор стоят здания, построенные по проектам русских архитекторов.

Сначала они работали помощниками сербских инженеров, но очень быстро заслужили уважение коллег, так как обладали лучшими знаниями. Русские проектировали тысячи проектов в Белграде, в основном это были монументальные здания: храмы, банки, дворцы, посольства, архивы, театры, промышленные и военные комплексы, мемориальные военные кладбища, студенческие общежития, больницы, поликлиники, школы и университеты, почтамты, доходные жилые дома, особняки и загородные виллы.

По некоторым данным, в Сербии в то время жили примерно восемьсот инженеров, которые создали Союз русских инженеров.

Благодаря поддержке короля Александра I Карагеоргиевича, некоторые из них работали в государственных учреждениях.

Баумгартен родился и учился в Санкт-Петербурге. Окончил Александровский кадетский корпус, затем (в 1905 году) и Николаевскую инженерную академию. Во время Первой мировой войны был начальником инженерной части штаба Западной армии. Был награждён несколькими орденами. Был участником Белого движения, начальником инженерных снабжений Добровольческой армии генерала А. И. Деникина.

В ноябре 1920 года в составе штаба Русской армии оказался в Константинополе, служил корпусным инженером 1-го армейского корпуса в Галлиполи. Позже с семьёй переехал в Королевство сербов, хорватов и словенцев (Королевство Югославия).

В Белграде Баумгартен работал высшим архитектором в Военно-морском министерстве, получив звание генерал-майора Югославской королевской армии, а также в архитектурном отделении Министерства гражданского строительства. Входил в художественную группу «К. Р. У. Г.», которая была образована художниками и архитекторами, состоящими в «Обществе русских художников в Югославии».

Баумгартен родился и учился в Санкт-Петербурге. Окончил Александровский кадетский корпус, затем (в 1905 году) и Николаевскую инженерную академию. Во время Первой мировой войны был начальником инженерной части штаба Западной армии. Был награждён несколькими орденами. Был участником Белого движения, начальником инженерных снабжений Добровольческой армии генерала А. И. Деникина.

В ноябре 1920 года в составе штаба Русской армии оказался в Константинополе, служил корпусным инженером 1-го армейского корпуса в Галлиполи. Позже с семьёй переехал в Королевство сербов, хорватов и словенцев (Королевство Югославия).

В Белграде Баумгартен работал высшим архитектором в Военно-морском министерстве, получив звание генерал-майора Югославской королевской армии, а также в архитектурном отделении Министерства гражданского строительства. Входил в художественную группу «К. Р. У. Г», которая была образована художниками и архитекторами, состоящими в «Обществе русских художников в Югославии».

Самым значимым в творчестве Баумгартена является Русский Дом имени императора Николая II, построенный в стиле русского ампира. Дом завершили в 1933 году. Это первый центр русской культуры и науки вне России. В нём находились: церковь, Русско-сербская мужская и женская гимназии, начальная школа, публичная библиотека, в которой было 60 000 книг, научный институт, театр с залом на 750 мест, музыкальное общество, музей, посвящённый императору Николаю II и другие организации. В Русский дом приходило людей в день. Центр построен на средства короля А. Карагеоргиевича и королевы Марии, князя Павла и княгини Ольги, патриарха Варнавы, академика Александра Белича и других сербов, но и на пожертвования русских эмигрантов.

Это величественное здание стало центром русской жизни Белграда. Оно не только вершина в архитектурном наследии Баумгартена, но и выделяется из всего построенного русскими в Югославии. Русский дом – символ объединения и расцвета русского и югославского искусства, общеславянской культуры.

В Русском доме были помещены две плиты с надписями. На сербском языке написано: «За вечно сећање на славнога Цара Николу 2 – заштитника Срба», а на русском: «В вечную благодарность прославленному Королю Югославии Александру 1 – защитнику русских».

Баумгартен был известным и как автор проекта здания Генерального штаба на улице Князя Милоша, который завершён ещё до строительства Русского дома, в 1928 году. Здание построено в строго академическом стиле. Среди прочего, Баумгартен построил дом Мите Лукича на Вождовце в Белграде, конак в монастыре Грачаница, здание ипотечного банка в Панчево и в Вальеве, Офицерский дом в Скопле и т. д.

После войны Баумгартен жил в Аргентине. Умер в 1962 году и похоронен на Британском кладбище в Буэнос-Айресе.

Это величественное здание стало центром русской жизни Белграда. Оно не только вершина в архитектурном наследии Баумгартена, но и выделяется из всего построенного русскими в Югославии. Русский дом – символ объединения и расцвета русского и югославского искусства, общеславянской культуры.

В Русском доме были помещены две плиты с надписями. На сербском языке написано: «За вечно сећање на славнога Цара Николу 2 – заштитника Срба», а на русском: «В вечную благодарность прославленному Королю Югославии Александру 1 – защитнику русских».

Баумгартен был известным и как автор проекта здания Генерального штаба на улице Князя Милоша, который завершён ещё до строительства Русского дома, в 1928 году. Здание построено в строго академическом стиле. Среди прочего, Баумгартен построил дом Мите Лукича на Вождовце в Белграде, конак в монастыре Грачаница, здание ипотечного банка в Панчево и в Вальеве, Офицерский дом в Скопле и т. д.

После войны Баумгартен жил в Аргентине. Умер в 1962 году и похоронен на Британском кладбище в Буэнос-Айресе.

МЕМЫ О ДОСТОЕВСКОМ

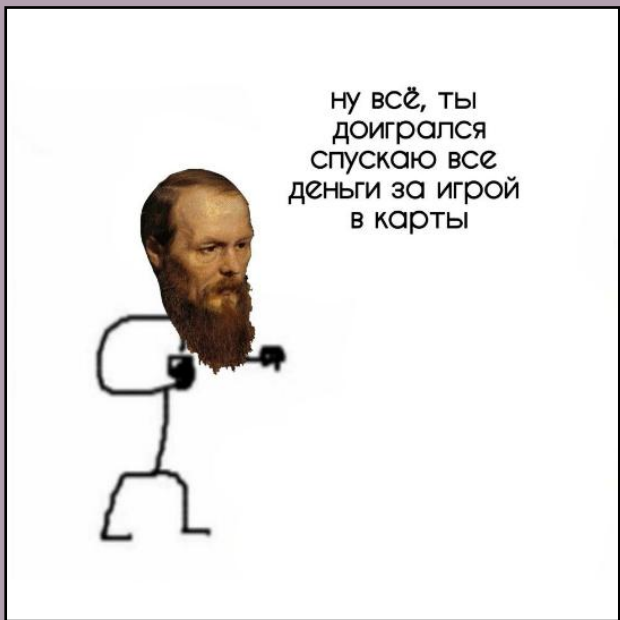
Маша Драгумило

ЗАШТО БАШ ДОСТОЈЕВСКИ?

Развојем интернета и друштвених мрежа јавља се феномен масовне популаризације уметности. Књижевност, која је данас доступнија него икада, младима даје могућност да направе паралелу између садашњости и судбина јунака из литерарних дела. Међу најпопуларнијим писцима класика издвојио се Достојевски, као апсолутни фаворит младих. Његов стил писања, теме које обрађује и његов јединствен карактер, омладини су веома занимљиви. Његово ванвременско штиво се показало као најинтересантније младима, јер, како кажу, он не пише приче, већ записе о људским душама. Популарна интернет култура „тете“ (мим) управо им даје слободу да своју љубав и дивљење према овом писцу искажу кроз шалу и уз различите референце које се односе на његове романе и приватни живот.

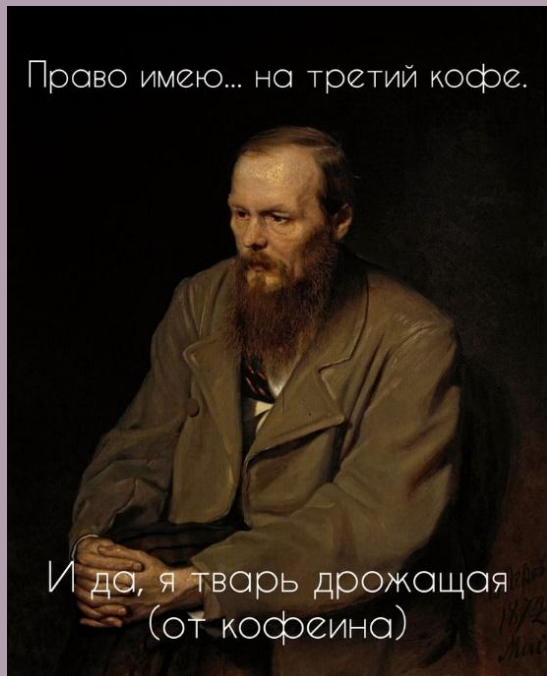
„Ја без доручка, дехидриран, жртвовао сан и возио се 10km само да бих добио оцену за присуство“

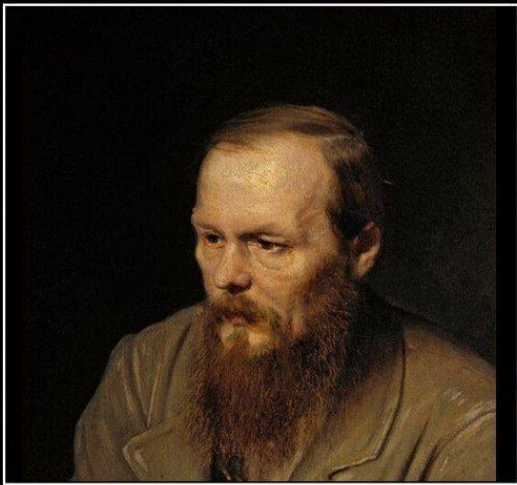
„То је то, прокоцкаћу сав новац на картама“

„Ех, кад би барем постојао матурски испит из депресије“

„Имам право...на трећу кафу. И да, ја јесам слабић (због кофеина)“

СМИРИСЬ

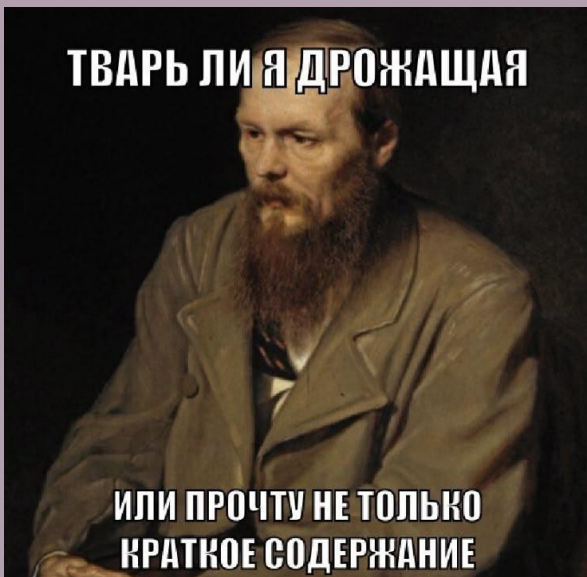
ты никогда не станешь настолько же крутым

„Смири се
Ионако никада нећеш бити
толико кул (као он)“

*добротог утра и мягкого
пробуждения*

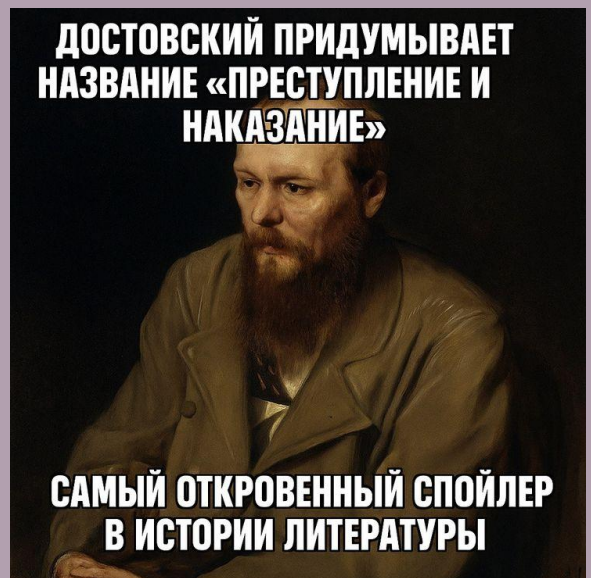
„Добро јутро и пријатно буђење“

ТВАРЬ ЛИ Я ДРОЖАЩАЯ

**ИЛИ ПРОЧТУ НЕ ТОЛЬКО
КРАТКОЕ СОДЕРЖАНИЕ**

„Јесам ли стварно обична кукавица,
или ћу коначно прочитати књигу, а не
само препричано?“

**ДОСТОВСКИЙ ПРИДУМЫВАЕТ
НАЗВАНИЕ «ПРЕСТУПЛЕНИЕ И
НАКАЗАНИЕ»**

**САМЫЙ ОТКРОВЕННЫЙ СПОЙЛЕР
В ИСТОРИИ ЛИТЕРАТУРЫ**

„Достојевски смишљајући наслов
„Злочин и казна“ -
најочигледнији спойлер у историји
књижевности“

- Сања, говорио сам ти, не читай Достоевского

„Сања, лепо сам ти рекао да не читаш Достоевског.“

Толерантность достигнет такого уровня, что умным людям будет запрещено думать, чтобы не оскорблять глупцов.

Достоевский

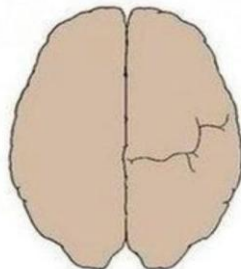
„Толеранција ће отићи тако далеко да ће паметним људима бити забрањено да говоре да не би увредили глупе.“

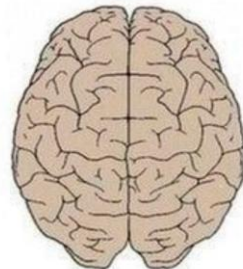
Для тех, кто ещё не знает

Достоевский Ф.М. – это не радио.

„За оне који још увек не знају: Достоевски Ф. М. није назив радио станице“

ВКОНТАКТЕ, FACEBOOK, GOOGLE+, ОДНОКЛАСНИКИ, ЖЖ, MYSPACE, TWITTER

ДОСТОЕВСКИЙ, ЧЕХОВ, ТОЛСТОЙ, ЧЕХОВ, ЛЕСКОВ, БУНИН, НАБОКОВ, АКУНИН

"Русский человек очень набожен. Он прежде, чем тебя топором зарубить - обязательно перекрестится"

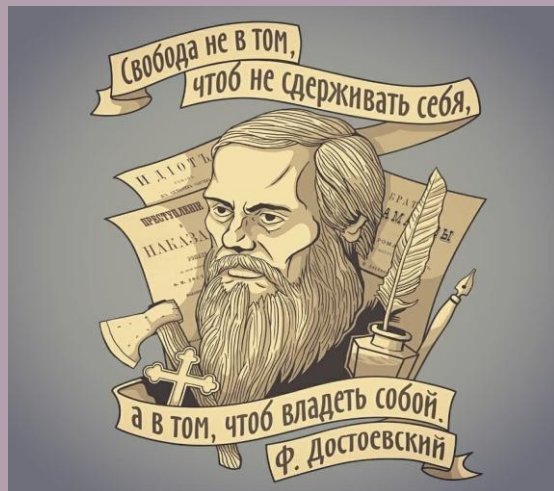
Ф.М. Достоевский

„Руски човек је врло побожан. Пре него што те одалами секиром, он ће обавезно да се прекрести.“

ДЛЯ РУССКИХ

Запомни, Маша, две аксиомы:

1. Пей только чистый спирт!
2. Достоевский бессмертен!

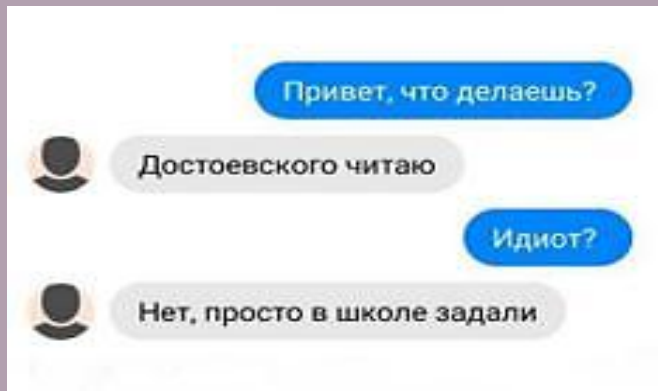
Приступ лени и наказание

Достоевский Ф.М.

Пытливый на заметку

БОТИНКИ – ОНИ ВЕЛИКИ,
РОМАНЫ ДОСТОЕВСКОГО –
ОНИ ВЕЛИКИ,
А ВЕЛОСИПЕДЫ – ОНИ
ВЕЛИКИ.

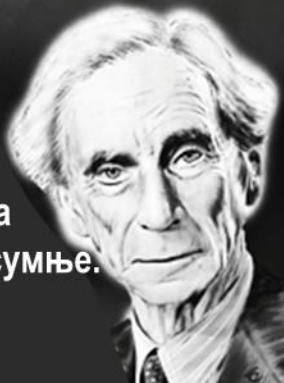

Проницательные вопросы для подростков

Остановись и подумай! Эти вопросы не часть популярного теста личности, они не дают решения, не говорят о том, что тебе надо делать. Они просто для размышления, для того, чтобы ты на минуточку был/-а сам/-а с собой и лучше узнал/-а себя.

- 1) *Если бы ты работал учителем в школе, какие правила бы установил для учеников?*
- 2) *Если бы ты решил поменять имя, какое бы выбрал?*
- 3) *Если бы ты мог дать всем членам своей семьи новые имена, какими бы они были?*
- 4) *Если бы ты мог получить любую работу в мире, какой бы она была?*
- 5) *Есть ли в твоей жизни человек, которого ты бы хотел видеть чаще?*
- 6) *Если бы ты создавал новый вкус мороженого, каким бы он был?*
- 7) *О чем ты подумал первым делом, когда проснулся сегодня?*
- 8) *Что заставило тебя улыбнуться сегодня?*
- 9) *Если бы ты был мультяшным персонажем, то каким?*
- 10) *Можешь оценить свой сегодняшний день по шкале от 1 до 10?*

Проблем овог света је у томе што су глупи и фанатици превише самоуверени, а паметни људи су пуни сумње.

Проблема этого мира в том, что

глупцы и фанатики слишком уверены в себе, а умные люди полны сомнений.

Б. Рассел

Проницательные вопросы для подростков

Остановись и подумай! Эти вопросы не часть популярного теста личности, они не дают решения, не говорят о том, что тебе надо делать. Они просто для размышления, для того, чтобы ты на минуточку был/-а сам/-а с собой и лучше узнал/-а себя.

- 1) *Каким ты представляешь себя через пять лет?*
- 2) *Можешь спланировать свой идеальный день?*
- 3) *Как ты видишь свои идеальные каникулы?*
- 4) *Если бы ты мог быть любого возраста, то какой бы выбрал и почему?*
- 5) *Какое твоё первое воспоминание из детства?*
- 6) *Какая твоя самая большая проблема прямо сейчас?*
- 7) *Копишь ли ты деньги на что-нибудь?*
- 8) *За какие три вещи ты благодарен жизни?*
- 9) *Если бы тебе поручили создать новую семейную традицию, какой бы она была?*
- 10) *Есть ли что-то, что ты хотел бы научиться делать лучше, чем сейчас?*
- 11) *Твоё самое большое достижение на этой неделе?*
- 12) *Какое слово тебя смешит?*

**МУДРОСТ НЕ ДОЛАЗИ С
ГОДИНАМА БАШ УВЕК.
ДЕШАВА СЕ ДА ГОДИНЕ
ДОЋУ САМЕ.**

**МУДРОСТЬ НЕ ВСЕГДА
ПРИХОДИТ С ВОЗРАСТОМ.
БЫВАЕТ, ЧТО ВОЗРАСТ ПРИХОДИТ
ОДИН.**

Забавный Язык

Хоть и не ново, я напомню снова:
Перед лицом и друга, и врага
Ты господин несказанного слова,
А сказанного слова – ты слуга.

Омар Хайям

ЗАДЕЛО - ЗА ДЕЛО.

И ДИКО МНЕ - ИДИ КО МНЕ.

ПОКАЛЕЧИЛАСЬ - ПОКА ЛЕЧИЛАСЬ.

МЫ ЖЕНАТЫ - МЫ ЖЕ НА ТЫ.

ТЫ ЖЕРЕБЕНОК - ТЫ ЖЕ РЕБЕНОК .

НЕСУРАЗНЫЕ ВЕЩИ - НЕСУ РАЗНЫЕ ВЕЩИ.

ЕМУ ЖЕ НАДО БУДЕТ- ЕМУ ЖЕНА ДОБУДЕТ.

НАДО ЖДАТЬ - НАДО Ж ДАТЬ.

ТЫ НЕСОВЕРШЕНЕН? НЕ МОЖЕШЬ
ОПРЕДЕЛИТЬСЯ? СТРАДАЕШЬ?
ДОЛЖНО БЫТЬ, ТЫ — ГЛАГОЛ.

— ЗДРАВСТВУЙТЕ, ЭТО КЛУБ
НЕУВЕРЕННЫХ ЛЮДЕЙ?
— ВРОДЕ ДА.

У МАЛЕНЬКОГО МАЛЬЧИКА
СПРАШИВАЮТ:

- А ТЫ КОГО ЛЮБИШЬ?
- МАМУ И ПАПУ.
- А КОГО БОЛЬШЕ?
- А БОЛЬШЕ НИКОГО!

Сравните:

«Молчи, козак, атаманом
будешь!» и
«Молчи, коза, а то мамой
будешь!»

- Пап, можно я тебя поцелую?
- Денег нет, меня уже мама поцеловала!

Постигая дамские причуды,
Сделайте заметку, господа:
Иногда слова «ИДИ ОТСЮДА»
Означают «ИДИОТ, СЮДА»!

КРОССВОРД

- 1 Знаменитый памятник Петру Первому в Санкт-Петербурге...
- 2 Величайший музей в Санкт-Петербурге...
- 3 Одна из профессий Петра Первого (зубы)...
- 4 Профессия Петра Первого (ковка металлических изделий)...
- 5 Петра Первого звали и...
- 6 Пётр Первый – первый российский...
- 7 Музей, открытый Петром Первым...
- 8 Не Москва, а Санкт-Петербург в эпоху Петра Первого...
- 9 Одна из профессий Петра Первого (здоровье)...
- 10 Одна из профессий Петра Первого (география)...
- 11 Дворцовый ансамбль недалеко от Санкт-Петербурга...
- 12 Одна из профессий Петра Первого (столяр – п...)
- 13 Пётр Первый построил первый российский...
- 14 «Северная Венеция», построенная Петром Первым...

